

не може да хапе — тояга, и тя сжщо тѣй овързана съ вжжето. И краката му бѣха вързани. Само дебелията му опашка бѣше се прострѣла върху снѣга и очитѣ му свѣтѣха като стѣкла.

Изненадани, очудени, Василъ и Мавроди гледаха ту вълка, ту селянина.

— Бе ти... какво направи? — каза Мавроди — Какъ можа? Какъ го улови?

— Нѣма да го уловя. Ще го гледамъ ли?

Той бѣше нискъ, широкоплещестъ, съ дебели бърни, съ голѣма глава. Прекара, както правятъ селянитѣ, кога сж уморени, прѣстъ по челото си и изтърси потята си. После се усмихна и погледна вълка.

— Отъ кжде доде ти? Кой си? Какъвъ си? — питаше го Мавроди.

— Отъ Мусу-бей съмъ. Нали вий преди малко минахте край наше село. Азъ като видѣхъ вълка, отърчахъ до дома и яхнахъ коня. Че какво... Додохъ да помагамъ...

Сега чакъ Мавроди и Василъ си спомниха за оня селянинъ, който, като ги видѣ, обърна се и тичешката отиде къмъ селото.

— Добре ни помогна ти, — каза Мавроди, като се подсмиваше лукаво. — Ти да не си отъ Коджа-Михалевитѣ?

Селянинътъ кимна съ глава.

— Е, сега?

— Сега, — каза селянинътъ, все тѣй усмихнатъ, — ще си вземете вълка. Вашъ да е...